

PHẦN 6

Mặt trời ló dạng khi Lacey Farrell vừa chìm vào trong giấc ngủ, một giấc ngủ thật nặng nề, đầy những cơn ác mộng, với những chiếc bóng di chuyển trong các hành lang dài vô tận, những tiếng thét kinh hoàng vang lên từ đằng sau các cánh cửa được đóng kín.

Vào lúc bảy giờ thiếu mười lăm, khi cô thức dậy, cô cảm thấy thật sự nhẹ nhõm dù cô biết chắc những gì đang chờ đón cô trong buổi sáng nay. Thanh tra Sloane đã yêu cầu cô đến trụ sở cảnh sát để cho các họa sĩ vẽ chân dung phác họa về Curtis Caldwell.

Vẫn mặc áo ngủ, cô ngồi cạnh cửa sổ, nhâm nhi tách cà phê của mình, mắt nhìn những chiếc xà lan đang di chuyển thật chậm chạp ở bên dưới sông East. Lacey biết có một chuyện thuộc diện ưu tiên số một: Đó là cuốn nhật ký.

Ta phải làm gì bây giờ? Isabelle tin chắc là trong đó có một thông tin chứng minh Heather chết không phải do tai nạn. Curtis Caldwell đã ăn cắp cái kẹp hồ sơ bằng da sau khi hạ sát Isabelle.

Có phải hắn giết bà ta chết vì sợ rằng bà đã khám phá điều gì đó khi đọc cuốn nhật ký của đứa con gái mình? Có phải hắn đã lấy đi cái mà hắn tưởng là cuốn nhật ký, để đảm bảo việc không có người nào khác đọc được nó?

Minh phải giao chúng lại cho cảnh sát mới được, cô tự nhủ. Nhưng vẫn còn có một cách khác để làm việc này trong lúc vẫn tôn trọng lời hứa với Isabelle.

Đến hai giờ, Lacey đang ở trong văn phòng làm việc của Sở cảnh sát, ngồi đối diện với thanh tra É Sloane và viên phụ tá Nick Mars của ông ấy. Sloane có vẻ mệt mỏi giống như thể ông đã gấp rút làm một việc gì đó. Trừ phi ông ta hút thuốc quá nhiều, Lacey nghĩ. Mặc dù ông ta chưa hề đốt một điếu thuốc trước mặt cô bao giờ, nhưng lúc nào gói thuốc cũng lú ra khỏi cái túi áo nơi ngực ông ta.

Nick Mars thuộc một tuýp người khác. Anh ấy làm cô nhớ lại một câu thủ bóng bầu dục ở trường đại học mà cô đã si mê một thời gian khi mới mười tám tuổi. Mars chưa đến ba mươi tuổi, có khuôn mặt tròn, đầy tàn nhang, một ánh mắt ngây thơ và nụ cười tự phát nhưng hay hơn cả là anh rất dễ mến. Nói cho đúng, có dám thề là anh chàng đóng vai trò cảnh sát tử tế cùng với người hung tợn trong các cuộc hỏi cung. Ed Sloane quát tháo inh ỏi, làm ra vẻ giận dữ lắm vậy; còn Mars tham gia vào trò chơi bằng cách làm dịu cơn thịnh nộ kia, lúc nào cũng điềm đạm và tốt bụng

Cô ở đây hơn một giờ vì lúc này đã ba giờ rồi và có đủ thời giờ để suy nghĩ đến mà kịch được dựng cho riêng cô. Trong lúc cô mô tả gương mặt của Curtis Cadwell cho người họa sĩ, Sloane tỏ ra bực bội vì cô tả không được chính xác như ý muốn.

- Hắn không có sẹo, không có dấu vết gì đặc biệt hoặc hình xăm nào hết, - cô cất nghĩ cho người họa sĩ biết. - Ít ra đó là theo cách nhận xét của tôi. Tất cả những gì tôi có thể nói cho anh ta là hắn có khuôn mặt dài, đôi mắt màu xanh da trời lơ, nước ra hơi ngăm một chút còn tóc thì vàng ánh màu xám tro. Nét mặt của hắn không có gì khác lạ hết. Cân đối một cách tự nhiên, có thể ngoại trừ đôi môi, chúng hơi mỏng một chút.

Mặc dù vậy, khi nhìn thấy cái hình vẽ cô hơi do dự.

- Trông không giống hắn.

- Trời ơi, thế mặt mũi nó ra làm sao mới được chứ? - Sloane nạt lớn tiếng.

- Ông hãy bình tĩnh đi Ed. Cô Farrell đây đã trải qua nhiều khoảng khắc khó nhọc, - Ed Mars nói thật nhỏ nhẹ và nở với cô một nụ cười bao dung.

Sau khi cố nhiều lần giúp cô mô tả cho chính xác hơn, họ mới cho cô xem các tập hình nhân trắc. Nhưng không một cái nào gợi cho cô nhớ lại người mang tên Curtis Caldwell và điều đó càng làm cho Sloane nổi giận hơn nữa.

Cuối cùng ông rút một điều thuốc ra khỏi bao và đốt nó, một dấu hiệu của sự chán nản tột cùng.

- Thôi được rồi cô Farrell, - Ông nói một cách khô khan. - Chúng ta hãy bắt đầu lại lời khai của cô đi.

- Cô Lacey, cô có muốn một tách cà phê không? - Mars hỏi.

- Sẵn lòng. - Cô để biểu lộ lòng biết ơn của mình nhưng lúc nào cũng cảnh giác: "Hãy coi chừng, mình không được quên thẳng dễ thương và tên hung ton!". Hiên nhiên là thanh tra Sloane có một thông tin gì trong tay ông ta.

- Đây cô Farrell. Tôi chỉ muốn cô thuật lại vài chi tiết liên quan đến vụ án mà thôi. Đêm qua, lúc cô gọi cảnh sát cô có vẻ như đang xúc động lắm thì phải.

Lacey chau mày.

- Vì những lý do thật chính đáng mà, có đúng thế không?

- Đương nhiên rồi. Tooi có thể nói là cô đang trong tình trạng bị sốc là đằng khác sau khi chúng tôi đến nơi và tiếp chuyện với cô.

- Cũng có thể lắm. Nhưng trên thực tế, những gì đã xảy ra đêm qua vẫn cứ về rất mơ hồ đối với cô.

- Tôi không diu cô ra cửa nhưng người ta có nói lại với tôi là cô còn đủ lý trí để lấy lại cái cặp trong ngăn tủ quần áo nơi cửa ra vào.

- Đúng vậy, tôi nhớ đã làm chuyện đó khi ra đến cửa.

- Cô có nhớ là lúc đó người ta đang chụp hình không?

Quang cảnh lúc đó hiện lại trong đầu cô. Phấn lấy dấu tay đầy trên tủ, các tia chớp của đèn flash.

- Quả đúng như thế - Lacey xác nhận.

- Bây giờ xin cô vui lòng nhìn vào trong tấm ảnh đi - Sloane đưa ra một bức ảnh được phóng to ra trước mặt cô. - Nói cho đúng, đây chỉ là một góc cạnh của tấm hình được phóng to trong số các tấm được chụp tại cửa ra vào. - Ông mới chỉ vào người phụ tá của mình. - Anh Mars đây đã nghiên cứu nó thật kỹ rồi đấy.

Lacey nhìn và bức ảnh. Trong đó có hình cô được chụp ngang, kẹp chặt cái cặp da sát vào người nhưng để nó xa khỏi tầm tay của Rick Parker đang đưa ra định cầm lấy nó.

- Như thế không những cô đủ tinh táo để lấy lại cái cặp hồ sơ mà cô không muốn cho người khác đụng đến nó nữa.

- Ừ thì cứ cho đó là một phản ứng tự nhiên của tôi đi. Trong công việc làm, tôi lúc nào cũng tâm niệm là không được phụ thuộc vào bất cứ một ai hết, - Lacey đưa ra lời giải thích với một giọng nói hết sức bình tĩnh. - Có tôi đã hành động theo bản năng mà thôi. Tôi không nhớ rõ lúc đó tôi đang nghĩ gì nữa.

- Ồ trái lại là đằng khác, tôi nghĩ là cô biết chắc việc mình đang làm, - Sloan đáp lại. Tôi cho là cô cố tình làm điều đó. Ngày cô Farrell, cô có thấy nhiều vết máu trong ngăn tủ đó không, máu của Isabelle Waring ấy mà. Theo cô, bằng cách nào máu đó đến được trong cái tủ vậy?

- Cuốn nhật ký của Heather, - Lacey trầm nghĩ. Các trang giấy rời dính đầy máu. Một hai tờ có thể đã rơi xuống đáy tủ khi cô vội vàng nhét chúng vào trong cặp của cô. Ngoài ra hai bàn tay cô cũng dính đầy máu đó. Nhưng cô không thể đưa chi tiết này cho viên thanh tra được, - Ít ra trong lúc này. Cô cúi mặt xuống nhìn đầu gối của mình. Tôi phải tìm cho ra câu trả lời hợp lý mới được.

Sloane khum người xuống bàn, ánh mắt thật nghiêm nghị gần như muốn buộc tội.

- Này cô Farrell, tôi không hiểu cô đang chơi trò gì với tôi, hay cô đang giấu điều gì đó, nhưng hiển nhiên đây không phải là một án mạng bình thường. Người mang tên Curtis Caldwell đã không giết chết Isabelle và trộm cắp mà không có lý do. Vụ án mạng này đã được lên kế hoạch và thực hiện hết sức chu đáo. Sự hiện diện của cô ngay lúc đó có thể vì ngẫu nhiên mà thôi. - Ông ngưng nói để rồi tiếp tục bằng một giọng đanh thép hơn. - Cô không kahi cho chúng tôi biết là hấn oomg trong người cái kẹp hồ sơ bằng da của mà Waring. Bây giờ cô hãy mô tả vật đó cho tôi nghe đi.

- Lời mô tả của tôi cũng vẫn vậy thôi, - Lacey đáp lại - Đó là một cái kẹp hồ sơ thông dụng bằng da với một sợi dây kéo quanh để không cho đồ trong đó rơi ra.

- Cô Ferrell, cô có thấy cái này chưa? Sloane đưa ra một tờ giấy.

Lacey cầm xem. Đây là một tờ giấy rời, trên đó có nhiều chữ viết.

- Không, tôi chưa thấy nó bao giờ.

- Cô thử đọc nó coi.

Cô đọc những gì nó viết trong đó thật mau. Ngày được ghi trên đó cách đây ba năm: "Baba có đến xem lại buổi biểu diễn đó... Ông đã đưa hết chúng tôi đi ăn nhà hàng..."

Cuốn nhật ký của Heather. Có thể đây là một trang mà tôi còn thiếu chăng? Còn có tờ nào khác không, và có bao nhiêu trang tất cả? Bông nhiên cô tự hỏi mình như thế.

- Cô có thấy nó chưa? - Sloane lặp lại câu hỏi.

- Trưa ngày hôm qua, khi mà tôi đưa người đàn ông mang tên Curtis Caldwell đến coi căn hộ, Isabelle đang ở trong phòng đọc sách, ngồi tại bàn làm việc. Cái kẹp hồ sơ được để trước mặt và bà đang đọc các trang mà bà đã lấy rời ra. Tôi không thể xác nhận tờ giấy này có thuộc trong cái kẹp đó không, nhưng cũng có thể lắm.

Ít ra đó có phải là sự thật không, cô tự hỏi mình. Cô liền hối tiếc là không tranh thủ lúc sáng này để đi chụp hết những tờ nhật ký kia trước khi đến trụ sở cảnh sát.

Đó là điều cô quyết định, đưa bản chánh cho cảnh sát, một tập bản sao cho Jimmy Landy và giữ cho mình bộ bản sao khác. Isabelle muốn Jimmy đọc cuốn nhật ký này: Bà tin chắc là ông sẽ tìm được một yếu tố quyết định. Ông ra vẫn có thể dùng bản sao y như bản chánh vậy và cũng giống như cô vì một lý do mà

cô chưa được biết. Vì Isabelle đã bắt cô phải thề là cô cũng phải đọc các trang giấy đó nữa.

- Chúng tôi tìm thấy vật này trong căn phòng, dưới cái ghế dài, Sloane tuyên bố. - Có thể có nhiều trang rời khác nữa. Cô có nghĩ như thế không? - Ông ta chờ cô trả lời. - Bây giờ chúng ta hãy nói đến các vết máu mà chúng tôi tìm được trong ngăn tủ ở dưới nhà. Cô làm sao cắt nghĩa sự hiện diện của chúng tại nơi đó?

- Tay tôi dính đầy máu của Isabelle, - Lacey đáp lại - Xin ông đừng quên chi tiết đó giùm cho tôi.

- Đương nhiên là tôi biết chứ. Nhưng hai bàn tay của cô không còn dính máu khi cô cầm cái hồ sơ của mình lúc ra về. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô có bỏ cái gì đó vào trong cặp của cô trước khi chúng tôi đến nơi không, một cái gì đó mà cô đã lấy trong phòng của bà Waring? Đó là giả thuyết của tôi. Tại sao cô giấu sự thật với chúng tôi? Có thể trong căn phòng còn nhiều tờ giấy rời khác giống như tờ mà cô đã đọc. Có đúng như vậy không?

- Coi nào Eddie, hãy từ từ được không? Hãy để cho cô Lacey có thời gian suy nghĩ rồi mới trả lời được chứ - Mars can thiệp vào.

- Cô ta muốn suy nghĩ bao lâu cũng được, Nick à. Sự thật vẫn không thay đổi. Cô ta đã lấy đi một cái gì đó trong căn phòng, tôi quả quyết điều này đấy. Và tại sao một nhân chứng vô tội lại xoay đi một vật trong căn phòng của nạn nhân kia chứ? Cô có thể cho tôi biết lý do không? Ông xoay qua hỏi Lacey.

Cô tha thiết muốn thú nhận là hiện giờ cô đang giữ các trang nhật ký và cất nghĩa cho họ lý do. Nhưng nếu mình nói ra, cô tự nhủ, họ sẽ bắt mình trao chúng lại ngay. Họ sẽ không cho phép mình làm bản sao các tờ đó cho bố của Heather và họ cũng sẽ không đồng ý để cho mình có một bản nữa chứ. Họ sẽ đối xử với mình như thể mình có liên quan trong cái chết của Isabelle. Ngày mai mình sẽ trả bản chính lại cho họ.

Cô đứng lên.

- Không, tôi không thề nào. Ông đã hỏi tôi xong chưa, thanh tra Sloane?

- Cho ngày hôm nay, như thế là đủ rồi, cô Farrell à. Nhưng cô nên nhớ là tông phạm trong một cuộc điều tra hình sự có thể bị kết án nặng đấy. Các bản án hình sự đó, - ông gằn mạnh các từ này. - Thêm chuyện này nữa: Nếu như cô đã lấy đi một phần cuốn nhật ký đó, tôi tự hỏi cô là một nhân chứng "vô tội" đến mức nào. Vì dù gì đi nữa chính cô đã đưa kẻ sát nhân vào trong nhà của bà Waring.

Lacey bỏ đi mà không nói tiếng nào nữa. Đúng ra cô phải đến văn phòng địa ốc, nhưng trước hết cô phải trở về nhà để lấy các tờ giấy kia. Tối nay tại văn phòng, một khi các nhân viên khác đã về hết rồi, cô sẽ chụp các bản sao cần thiết. Sáng ngày mai cô sẽ đưa bản chánh cho thanh tra Sloane. Cô sẽ cố tìm cách cắt nghĩa cho ông hiểu lý do tại sao cô hành động như thế.

Cô định gọi một chiếc tắc xi, nhưng lại đổi ý và thích đi bộ về nhà hơn. Ánh nắng mặt trời chiếu sẽ làm cho cô ấm lại vì cô vẫn cảm thấy lạnh thấu xương. Khi băng qua đại lộ số 2, cô cảm nhận sự hiện diện của ai đó sau lưng, bắt ngờ xoay người lại và ngạc nhiên nhìn thấy một ông già.

- Ô xin lỗi ông, cô đáp ứng để mau mau bước lên lễ.

Mình đành ninh là sẽ đối mặt với Curtus Caldwell, cô thầm nghĩ và nhận thấy là mình đang run. Nếu như hấn muốn lấy cuốn nhật ký thì có nghĩa là hấn không có nó trong tay. Có thể nào hấn sẽ trở lại để lấy nó không? Hấn biết là mình đã thấy và nhận diện được hấn. Cho đến khi nào cảnh sát bắt được Caldwell rồi - và nếu như mình bắt được hấn - thì mạng sống của mình đang gặp nguy hiểm đấy, chắc chắn là như thế rồi. Lacey cố xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Hành lang của tòa nhà tạo cho cô một ý nghĩ an toàn nhưng khi cô lên đến tầng lầu căn hộ, cái hành lang dài này lại có vẻ không an toàn, nên cô hối hả lấy chìa khóa mở cửa và bước vô thật mau lẹ.

Mình sẽ không bao giờ sử dụng cái cặp này nữa, cô thề như thế, khi rút nó ra khỏi cái ghế dài để đem nó vào trong phòng ngủ, đặt nó lên bàn làm việc cố tránh đụng phải cái quai xách.

Thật cẩn thận, cô rút các trang giấy ra nhưng vẫn giật mình khi thấy các tờ có dính máu. Cô nhét hết các thứ đó trong một bao thư bằng giấy dầu màu vàng và bỏ đi lấy một túi du lịch trong ngăn tủ quần áo.

Mười phút sau, với túi du lịch ghì thật chặt sát người, Lacey bước ra đường. Với tâm trạng bị kích động thật mãnh liệt, cô gọi một chiếc tắc xi và tự an ủi mình là dù tên Custi Caldwell đó là ai đi nữa và với bất kỳ lý do gì khiến hấn giết chết Isabelle, hiện giờ hấn phải cách xa đây hàng chục cây số, đang trốn chạy.